

Lễ Gia Lực Dược Sư Phật và Sức Mạnh Của Con Tim

Thuyết Giảng của
Đức Gyalwang Karmapa đời thứ 17,
Orgyen Trinley Dorje

Tại Tháp Đại Bồ Đề, Ấn Độ - ngày 25 tháng 12, 2007
Ringu Tulku Rinpoche & Karma Choephel chuyển từ Tạng ngữ qua Anh ngữ

Ngoài chương trình Đại Lễ Cầu Nguyện 'Kagy Monlam' ra thì chúng ta còn có thêm ba ngày để thực hành, trì chú và hành lễ cúng dường [theo pháp tu của] đức Dược Sư Phật. Ngày hôm nay là ngày đầu tiên trong ba ngày ấy nên tôi sẽ ban truyền một lễ gia lực có liên hệ đến đức Phật Dược Sư. Ngày mai, tôi sẽ ban một thời pháp ngắn về đức Phật Dược Sư.

Ngài Nguyệt Xứng (Chandrakirti) có nói rằng:

Khi có được tự do và hoàn cảnh thuận lợi,

Nếu ta không điều phục chính mình,

Ta sẽ rơi xuống vực thẳm và mất tự chủ.

Sau đó, ai là người sẽ lôi ta ra khỏi chốn ấy?

Chúng ta có sự chọn lựa để tìm được hạnh phúc trong đời này và trong những đời vị lai. Chúng ta có sự chọn lựa để bước chân theo Phật Pháp chân chính và theo con đường dẫn đến giải thoát. Chúng ta có được sự chọn lựa này một lần này mà thôi; thật là khó khăn để có thể thường xuyên có được sự chọn lựa như vậy. Đây không phải là chỉ nói về trường hợp của Phật Pháp. Ngay cả trong trường hợp chúng ta đang lèo lái đời mình trong thế giới này, chúng ta cũng không thể làm cho mọi chuyện xảy ra như ý ta muốn. Chúng ta không có được sự tự chủ cũng như không có được cơ hội, và điều này tạo ra rất nhiều khó khăn cho chúng ta. Đó là lý do tại sao có những người rất có thể muốn trở thành người tốt và làm những việc tốt nhưng họ bị mắc kẹt vào trong những trường hợp mà họ không có được một chọn lựa nào khác ngoài việc phải làm những công việc ác hại.

Theo một cách nhìn nào đó thì đa số những người trong chúng ta đang tụ tập lại với nhau nơi

đây không gặp phải những khó khăn đại loại như vậy. Dù chúng ta có muốn xét nhìn vấn đề này bằng cách nào đi chăng nữa thì vẫn sẵn có một cơ hội ngay trước mắt để ta có thể làm một số điều thiện lành. Chúng ta có nắm bắt lấy cơ hội đó hay không là tùy thuộc vào mình. Nếu chúng ta nuôi ước nguyện nắm lấy cơ hội ấy, thì chúng ta có được cơ hội. Tôi nghĩ rằng nếu làm được một cái gì đó thiện lành, một cái gì đó lợi lạc cho chúng sinh ngay trong thời gian này thì điều này sẽ làm cho đời sống con người của chúng ta trở nên có ý nghĩa.

Chúng ta có rất nhiều khó khăn trong đời sống. Có rất nhiều điều không bình đẳng trong thế giới này. Có những sự khác biệt giữa giàu và nghèo, hoặc giữa nam và nữ, và những khác biệt về chính trị và tài nguyên đã tải đặt lên ta nhiều sức ép và tạo ra rất nhiều vấn đề. Không thể nào ta có thể bỏ mặc những vấn đề này trong khi sống cuộc đời mình. Nói đến vấn đề tôn giáo, có rất nhiều tôn giáo trên thế giới. Tất cả các tôn giáo đều có một cách thức đặc biệt để giải thích về cách tiếp cận vấn đề của họ, và điều này làm cho họ nhìn lẫn nhau bằng sự nghi ngờ. Có nhiều người, không những chỉ có nghi ngờ mà họ còn có nhu cầu làm sao để cho tôn giáo riêng của họ phải vượt thắng được những tôn giáo khác. Do đó, thật không phải là điều dễ dàng để sống trong thế giới này. Đối với trên cả hai lãnh vực tôn giáo lẫn thế tục thì thế giới này mang bản chất của sự gian khó. Thật không có cách nào để tránh không phải chịu đựng gian khó, không có cách nào để sống dễ dàng và thoải mái.

Lý do nào đưa đến những vấn đề khó khăn như thế trong thế giới, có phải vì thế giới tự nó đã là một nơi gian khổ và tự bản chất thế giới ấy đã đầy rẫy xung đột rồi hay chăng? Tuy rằng thế giới là như thế đấy nhưng tôi tin là cách thức tất cả chúng suy nghĩ đã có một ảnh hưởng to lớn trên hoàn cảnh của chúng ta.

Trong trường hợp của tôi, cuộc đời tôi gắn liền với Giáo Pháp và những thực hành tôn giáo. Từ khi tôi chào đời trong thế giới này, tôi đã sống trong một môi trường mà người ta có tín ngưỡng, đặc biệt là tín ngưỡng Phật Giáo. Sau những năm đầu đời sống trong môi trường

Phật Giáo thì khi mà Apo Gaga,¹ hay là Orgyen Trinley Dorje,² bước vào thế giới này và tiếp xúc với đủ loại người và đủ loại tôn giáo khác nhau, đôi khi người ấy (đức Karmapa) cũng gặp phải những khó khăn. Đây là những khó khăn gì? Từ ngày tôi còn nhỏ, tôi đã từng có những thói quen nghiêng về Phật Giáo và đã hứa nguyện với Phật Giáo. Do đó, tôi đã phải thận trọng đôi chút khi gặp gỡ những người thuộc những tôn giáo khác. Điều đó không phải là tại do tôi cảm thấy phải thận trọng như vậy. Nhưng bởi vì những trách nhiệm của tôi đã đẩy tôi vào một tư thế cần phải thận trọng. Tuy nhiên, cũng không có gì sai trái để nói rằng Phật Pháp là một tôn giáo cực kỳ thẳng thắn và cởi mở. Giờ đây, khi tôi đã tu học về Phật Pháp và có được một sự hiểu biết tương đối đầy đủ về Giáo Pháp ấy, tôi không nghĩ rằng việc tôi sống một cuộc đời nghiêng về Phật Pháp có điều gì mâu thuẫn với bất kỳ tôn giáo nào khác.

Theo cái nhìn của Phật Giáo, nguyên nhân xảy ra do hành nghiệp - nhân và quả - là nguyên nhân quan trọng nhất. Tam Bảo có thể là rất quan trọng, nhưng nghiệp hay nhân quả còn mạnh mẽ hơn cả Tam Bảo nữa. Nguyên nhân tôi là một Phật tử trong đời này là kết quả của những hành nghiệp trong quá khứ. Theo cái nhìn của Phật Giáo, lối sống như một Phật tử của bản thân tôi đã xảy ra là do hành nghiệp hay nhân quả dẫn dắt. Vì đây chỉ là kết quả của những việc đã làm trong quá khứ nên tôi không làm được bất cứ điều gì ngoại trừ đón nhận điều ấy với lòng hoan hỉ và sự hứng khởi.

Đa số các tôn giáo khác đều tin vào Đấng Chúa Trời hay là Đấng Tạo Hoá. Cũng như thế, từ cách tiếp cận này, đối với riêng tôi thì việc tôi có chánh kiến của đạo Phật và có một lối sống thuận theo Phật Giáo trong kiếp này cũng là điều rất hài hoà với những tôn giáo khác. Theo đức tin của các tôn giáo khác, chính là Đấng Chúa Trời đã tạo ra tôi, và chính là Đấng Chúa Trời đã làm cho tôi trở thành một Phật tử. Do đó, chẳng thể làm gì khác hơn ngoại trừ nói rằng, “Tôi nương tựa vào Đức Chúa Trời,” và vui vẻ đón nhận điều này. Đó là lý do tại sao đôi khi tôi nghĩ rằng việc tôi sống một cuộc đời gắn liền với Pháp, điều này chẳng có gì là đối chọi

¹ Apo Gaga là tên do cha mẹ đặt cho đức Karmapa đời thứ 17 khi còn là một cậu bé du mục.

với bất kỳ tôn giáo nào khác. Lối suy nghĩ này giúp cho tôi cảm thấy thoải mái và thư giãn khi sống một cuộc đời gắn liền với Pháp.

Tôi cũng còn có những khó khăn thế tục nữa. Một trong những khó khăn ấy là chẳng có được chút gì tự do, và sau đó là những khó khăn không phải của chính bản thân tôi mà là của người khác đem đến cho tôi. Tất cả các bạn cũng đều tự mình nhìn thấy ra điều này. Rất nhiều người đến gặp tôi hằng ngày. Họ có thể nghĩ rằng điều này rất là tốt lành, nhưng họ chẳng bao giờ họ nói cho tôi nghe điều gì tốt lành cả. Đa số mọi người kể cho tôi nghe về những vấn đề của họ: “Giữa đàn ông và đàn bà không có bình đẳng. Ngài cần phải xem xét về chuyện này.” Hoặc là họ có thể nói, “Có một sự cách biệt quá to lớn giữa người giàu và người nghèo. Ngài cần phải xem xét về điều đó.” Đôi lúc, khi những phần tử trong gia đình của họ gặp khó khăn để sống hoà hợp với nhau, họ đến gặp tôi và hỏi tôi họ phải làm gì. Nếu có ai cần một cuộc tiểu phẫu cho cái tai của họ, họ hỏi tôi họ phải làm gì về chuyện này. Tôi phải làm rất nhiều công việc. Đầu tiên là phải làm bác sĩ. Sau đó tôi lại phải làm công việc của một bà mẹ và một ông bố. Có rất là nhiều công việc khác nhau trong thế giới này, và tôi phải làm một số phần trăm rất lớn tất cả các công việc đó cùng một lúc với nhau.

Người ta có rất nhiều vấn đề, và làm sao tôi có thể giúp họ được trong tất cả những vấn đề đó? Tôi đã có thể thành thạo, tinh thông được hết tất cả các nghề đó hay không? [Câu trả lời là] Không, nhưng tôi có thể làm được gì? Khi tôi gặp gỡ những người có một lòng tin như thế đối với tôi thì thật không phải là điều đúng đắn để thốt ra những điều chẳng hạn như là, “Tôi không biết. Tôi không cần biết anh đang bệnh tật, đau khổ hay là đời. Hãy đi đi.” Tôi phải tìm một cách nào đó để giúp họ về những vấn đề này. Tôi không có đủ năng lực để có thể đem đến được tất cả những gì các bạn có thể sẽ cần. Chẳng có bất cứ điều gì khác mà tôi có thể làm được, và cũng không có gì để tôi có thể nói, ngoại trừ là tôi đang làm tất cả những gì có thể làm được để gánh lấy những vấn đề của các bạn vào mình và vẫn tiếp tục sống còn trên trái đất này. Tất cả những gì tôi có thể làm được là tặng cho các bạn một lời khuyên răn

² Orgyen Trinley Dorje là pháp danh của đức Karmapa đời thứ 17.

để làm sao các bạn có thể phát triển được *sức mạnh của con tim*. Điều tốt lành nhất mà tôi có thể làm được là giúp cho một người phát triển được *sức mạnh trong trái tim* của họ.

Tự đáy lòng, tôi luôn luôn cố gắng giữ trong tâm những cảm giác thanh tịnh của yêu thương và của tình cảm tốt lành dành cho mọi người, cho dù tôi có quen hay không quen người ấy. Tôi cố gắng để cho thái độ ấy toát ra bên ngoài qua cách tôi tự giới thiệu mình và cách tôi giữ tư thế oai nghi của thân. Khi tôi nhìn vào người khác, tôi nhìn bằng ánh mắt đong đầy yêu thương và tình cảm tốt lành, càng nhiều càng tốt trong khả năng của tôi. Ngay cả nếu tôi không thể làm được điều gì khác, rất có thể người kia sẽ tìm được một năng lực mới mẻ và một niềm hy vọng mới mẻ trong trái tim của họ. Đây là điều tôi hy vọng sẽ xảy ra và cũng là điều những người khác hy vọng. Đối với một số người, điều này xảy ra như chúng ta hy vọng, và đối với một số người khác thì việc không xảy ra như vậy. Đó là bản chất của thế giới này: có những việc được dàn xếp tốt đẹp cho một số người nhưng lại không xảy ra tốt đẹp như vậy cho những người khác. Không phải tất cả mọi thứ đều tự dung hoàn hảo, và chẳng có gì ta có thể làm được về chuyện này.

Khi chúng ta phải đương đầu với những vấn đề gian khó khi sống trong thế giới này, điều quan trọng nhất là phải đặt tâm ta một cách thật vững chãi trên một cái gì đó, cho dù chúng ta có phải nương tựa vào những điều kiện bên ngoài hay không. Chúng ta cần phải can đảm và sử dụng trí thông minh của mình một cách tốt đẹp. Chúng ta cần phải phát triển tất cả các kỹ năng và phương tiện thiện xảo. Nếu chúng ta có thể làm được như vậy thì cho dù ta chưa thể đoạn diệt được sinh, lão, bệnh, tử ngay tức thời, nhưng tôi tin rằng chúng ta sẽ có thể đối phó được với những vấn đề của thế gian. Chúng ta chưa thể đoạn diệt được sinh, lão, bệnh, và tử ngay tức khắc bởi vì thân xác chúng ta là do những thứ giả hợp tự nhiên hiện thành, tồn tại, và rồi tan hoại. Nhưng nếu chúng ta có được sự dũng cảm và hy vọng, thì cuối cùng, chúng ta cũng sẽ có thể tự giải thoát mình khỏi vòng sinh, lão, bệnh và tử.

Tôi hiện đang ban truyền lễ gia lực của đức Dược Sư Phật để cho các bạn có thể đón nhận được những lợi lạc này – sức sống mãnh liệt của tâm, hay là *sức mạnh của con tim*. Trong đại lễ gia lực Dược Sư Phật, cũng giống như khi hành lễ cúng dường (puja), tam thiên đại thiên thế giới đều trở thành cung điện ở cõi Tịnh Lưu Ly trang nghiêm tuyệt mỹ – là một cõi tịnh độ – đẹp tuyệt vời như cái đẹp tuyệt vời nhất có thể có được, và bao la bát ngát như cái bao la bát ngát nhất có thể có được. Đây là cách thức chúng ta quán tưởng thế giới.

Lý do điều này có thể thành hiện thực là nhờ vào *sức mạnh của trái tim* ta. Trong khi chúng ta vẫn còn đang sống và tồn tại trong thế giới này, nếu chúng ta chỉ để ý đến bóng tối và sự tuyệt vọng thì chúng ta sẽ chẳng thấy được gì cả ngoài bóng tối. Nhưng nếu ta xoay chuyển sự chú tâm của ta hướng về ánh sáng và hy vọng, thì rồi ngay cả cho dù chúng ta chỉ có được một chút xíu hy vọng, thế nào rồi chúng ta cũng có thể tìm được ra cách để với được tới ánh sáng. Vì lý do này mà môi trường của thế giới và của tất cả chúng sinh không đến nỗi quá tệ hại. Chúng hữu tình trong thế giới này không phải chỉ hoàn toàn nghiêng về phía đồi bại, và thế giới bên ngoài cũng không phải là hoàn toàn độc hại và ô nhiễm. Nếu chúng ta cố gắng nỗ lực bằng một trái tim dũng cảm thì chúng ta có thể chuyển hoá thế giới này thành một cõi giới tịnh độ. Chúng ta có thể chuyển hoá những chúng sinh hữu tình trong thế giới để họ biến thành những vị hộ phật oai nghi đẹp tuyệt vời -- là những vị đang hiện diện trong tâm thức của họ.

Đó là lý do tại sao chúng ta nói rằng tất cả tam thiên đại thiên thế giới trở thành cung điện của cõi Tịnh Lưu Ly trang nghiêm tuyệt mỹ và tất cả chúng sinh trong thế giới ấy đều trở thành đức Dược Sư Phật. Bằng không, thế giới chung quanh ta không thực sự giống như vậy, có hay không? Hay nhìn quanh xem – chúng ta có thể quét dọn và lau chùi sáng, trưa và tối, nhưng không thể nào có thể nào làm hết được tất cả những rác rến dơ bẩn trong thế giới. Đây không phải là cung điện của cõi Tịnh Lưu Ly trang nghiêm tuyệt mỹ. Nếu các bạn quét dọn và lau chùi ba lần trong một ngày và vẫn thấy còn rác rến dơ bẩn thì thế giới này chẳng thể nào

có thể là cung điện của cõi Tịnh Lưu Ly trang nghiêm tuyệt mỹ được cả. Hãy nhìn những chúng sinh trong thế giới. Mỗi ngày, chúng ta nghe thấy tin tức có người bị giết chết ở đây, có kẻ bị giết chết ở kia. Gần giống như là chúng ta đã đặt chân đến cung điện của Thần Chết; chẳng có bất kỳ một vị Trời hay Thiên Nữ nào ngồi chung quanh đây mỉm nụ cười, với thân hình đong đưa theo một vũ điệu du dương.

Đó là lý do tại sao Phật tử và hành giả theo Kim Cương Mật Thừa hành trì và thọ nhận các lễ gia lực. Một cách gián tiếp, việc này ban cho tất cả chúng sinh *sức mạnh của con tim*. Nếu chúng ta có lòng can đảm và nỗ lực một chút cho điều này thì việc chuyển hoá thế giới bất tịnh này thành một cõi giới thuần tịnh không phải là chuyện bất khả khi; không phải là chuyện bất khả thi để chuyển hoá chúng sinh trong thế giới này thành chư Thiên, chư Thiên Nữ, chư Phật và chư Bồ Tát. Nếu chúng ta nghĩ rằng giáo huấn này chỉ dành riêng cho Phật tử thì có lẽ động cơ tu tập của ta quá ư giới hạn. Nếu điều đó thật là như vậy thì đức Phật Thế Tôn chắc đã chỉ chuyển pháp luân của ba thừa cho riêng các Phật tử mà thôi, chứ đã không giảng dạy cho tất cả chúng sinh. Vì vậy, cho dù giáo huấn này đã được giảng dạy cho chư Phật tử và các hành giả Kim Cương Thừa, nhưng một cách gián tiếp, đã được giảng dạy để ban cho tất cả chúng sinh *sức mạnh của con tim*.

[Lễ gia lực bắt đầu]

Đây là phần ban cho bánh cúng [giải trừ] chướng ngại. Trong ý nghĩa rằng mọi thứ đều mang vẻ tương đối giữa cái này với cái khác thì rất có thể những kẻ gây chướng ngại cho ta là cái gì ở bên ngoài ta và tách biệt khỏi ta. Tuy thế, kẻ gây chướng ngại chính yếu nhất lại chính là thứ tâm chấp ngã, xem mình đáng trân quý hơn người, ở ngay trong ta. Đôi khi chúng ta không đè nén tâm chấp ngã hoặc không làm bất cứ điều gì [để đoạn trừ tâm ấy], và thay vào đó, lại giả vờ như chúng ta là một vị Lạt Ma Tôn Quý. Chúng ta ngồi ngay giữa vòng tròn gia hộ trên đất thánh Kim Cương, chung quanh là một chiếc lều Kim Cương và ta thốt lên, “OM SUMBHANI SUMBHANI rồi lải nhải, lải nhải...” Chúng ta nghĩ, không phải là vĩ đại tuyệt vời

hay sao để được ngồi bên trong vòng tròn bất khả xâm phạm của sự gia hộ này? Nhưng điều này không có phải xảy ra là như vậy! Nếu ta đem cái tôi thanh tao này cùng với tâm chấp ngã, chỉ biết trân quý bản thân ta, rồi nhét cái tôi ấy vào trong trái tim mình, và để cho nó tha hồ nô giỡn trong khi ta hô HUNG PHAT với những kẻ gây chướng ngại ở bên ngoài thì điều này không có giúp được một cái gì hết. Cái mà chúng ta cần phải hô HUNG PHAT ở ngay trong chính chúng ta. Đó chính là cái mà chúng ta cần phải trục xuất. Thật là chẳng có giúp được gì nếu chúng ta bước đi lòng vòng bên ngoài căn nhà trong khi kẻ trộm đã lên vào đến tận bên trong rồi.

Chúng ta ban bánh cúng [giải trừ] chướng ngại là để diệt trừ ma vương và những kẻ gây chướng ngại. Vì Bồ Đề Đạo Tràng là nơi mà vị Thầy của chúng ta, đức Phật Thế Tôn đã chế ngự được tà lực của Ma Vương, nên tôi không nghĩ là có thể nào có nhiều ma vương ở đây. Cũng giống như khi hành trì các nghi lễ Mật Thừa ở tại Lekdrup và ở những nơi như thế, là những nơi được cho rằng không có mấy chướng ngại; do đó, tôi nghĩ là không thể nào có ma vương nào ở đây (tại Bồ Đề Đạo Tràng). Nếu mà có ma vương nào ở đây, thì chắc chắn chúng chính là mấy ma vương dễ thương mà chúng ta đang giữ ngay bên trong mình. Chỉ khi nào chúng ta bắt đầu làm giảm đi năng lực của những ma vương bên trong ta thì lúc đó, chúng ta mới có thể lập kế hoạch để giúp đỡ những kẻ khác bằng một phương thức xa là tâm vị kỷ, chấp ngã hoặc những xúc cảm ô nhiễm. Nếu chúng ta lập chương trình trong khi tâm chấp ngã và những xúc cảm ô nhiễm vẫn đang tua tủa thì chương trình của chúng ta sẽ trộn lẫn với chấp ngã và những xúc cảm tiêu cực. Không thể nào mà không bị ô nhiễm như vậy.

[Lễ gia lực tiếp tục]

Vừa qua là thỉnh mời đạo sư hãy cho phép chúng ta thọ nhận đức Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật như là vị Bổn Tôn-Hộ Phật (yidam-deity) của chính mình. Việc ban truyền lễ gia lực này thật ra lại là một trường hợp khác nếu như tất cả mọi người tụ họp nơi đây đều muốn đón nhận đức Dược Sư Phật như là vị Bổn Tôn-Hộ Phật đặc biệt của mình. Tôi nghĩ là lễ gia

lực này lẽ ra phải được ban truyền cho những người muốn đón nhận đức Dược Sư Phật như là Bồ Tôn-Hộ Phật của họ. Thời nay, chúng ta ban truyền lễ gia lực của các vị Hộ Phật (deity), hết trăm vị này đến trăm vị kia. Chúng ta ban truyền lễ gia lực của tất cả vô lượng các vị Bồ Tôn-Hộ Phật, và do đó, chẳng ai biết Bồ Tôn (yidam) của mình là ai, hay là nên hành trì vị Bồ Tôn nào. Đây là một vấn đề to lớn.

Thời xưa không có phải là như vậy: các bạn chỉ thọ nhận lễ gia lực của vị Bồ Tôn-Hộ Phật đặc biệt của riêng bạn mà thôi. Không có ai nói rằng, “Vị này quan trọng, thành thử tôi nên nhận lễ gia lực. Vị kia rất có lợi lạc, thành thử tôi nên nhận lễ gia lực.” Thời bây giờ, chúng ta có thể nghĩ rằng, “Tôi không có tiền, nên tôi cần nhận lễ gia lực của Jambhala (Phước Lộc).” Rồi chúng ta đi đến gặp một vị lạt ma phốp pháp nhìn hơi hơi giống Jambhala và thỉnh cầu lễ gia lực. Khi chúng ta nghe thấy có một lạt ma nào đó có những công hạnh vĩ đại, chúng ta liền thỉnh rằng, “Xin hãy ban cho con lễ gia lực Lục Quan Âm (Green Tara). Xin hãy từ bi gia hộ cho con. Con có một công việc này con cần làm và lễ gia lực này sẽ giúp cho việc làm của con tốt đẹp hơn.” Tôi thiết nghĩ là điều này thật sự rất có thể mang chút ít mùi vị thế tục.

Đây chính là đức Phật Dược Sư Lưu Ly Quang Vương. Từ khi chúng ta sinh ra làm người, điều quan trọng là chúng ta giúp đỡ lẫn nhau và có tình cảm tốt lành cho nhau. Việc chào đời của chúng ta đã xảy ra như thế nào? Chúng ta được sinh ra đời là bởi vì cha mẹ chúng ta thương yêu nhau. Nếu cha mẹ chúng ta không thương yêu nhau thì chúng ta đã chẳng được sinh ra đời. Bởi vì do yêu thương và tình cảm tốt lành mà thân xác của ta và các uẩn (aggregates) đã được thành hình; do đó, tất cả chúng ta đều cần tình yêu thương và tình cảm tốt lành. Có một số phương cách khác nhau để có được tình cảm tốt lành cho nhau.

Loài người có nhiều vấn đề khác nhau, chẳng hạn như vấn đề của thể xác suy yếu, vấn đề của những kẻ bị bệnh tật xâm hại, hoặc là vấn đề không có được hạnh phúc trong tâm mình.

Đây là những chứng bệnh về thể xác và tinh thần. Rất có thể cũng là điều đúng nếu ta nói rằng tất cả các vấn đề của chúng ta đều là bệnh tật. Những vấn đề bên ngoài xâm hại thân, khẩu và ý của chúng ta rất có thể là bệnh tật. Những vấn đề bên trong tâm ta cũng có thể là bệnh tật.

Đón nhận đức Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật như là vị Bổn Tôn của ta có nghĩa là chúng ta nương tựa vào ngài để phá tan tất cả những thứ bệnh tật bên ngoài và bên trong ta. Chúng ta nói, “Đức Dược Sư Lưu Ly Quang Vương, xin hãy luôn luôn ngự trên đỉnh đầu con” – cho dù là điều này có xảy đến hay không. Lý do chính yếu mà chúng ta gọi ngài là đức Dược Sư Phật là vì ngài có một sự liên hệ mật thiết với các loại thuốc chữa bệnh. Nếu chúng ta giúp những chúng sinh khác trừ khử được những vấn đề bên ngoài và bên trong của họ thì đó chính là đón nhận đức Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật như là vị Bổn Tôn-Hộ Phật của chính ta. Chúng ta có thể đặt một bức tranh họa Phật (thangka) khổng lồ của đức Phật Dược Sư ở cuối căn phòng, chất chông vô số những nghi quỹ hành trì của đức Dược Sư Phật ở phía trước bức tranh, và rồi ngồi xuống ở ngay trước đó, hằng ngày lải nhải, lải nhải. Ngay cả nếu chúng ta có thể thuộc lòng toàn bộ kinh Dược Sư Phật thì chúng ta cũng không có giúp được bất cứ điều gì cho bất kỳ ai cả và chỉ ngồi ở đó phí giờ tụng niệm trong khi nghĩ tưởng, “Xin giúp con khỏi bệnh tật.” Tôi tự hỏi rằng không biết đây có phải thật là thọ nhận đức Dược Sư Phật như là Bổn Tôn của chúng ta hay không?

Bây giờ chúng ta nói đến quy y và Bồ Đề tâm. Nói chung, bất cứ công việc gì mà chúng ta làm trong đời sống hằng ngày trong thế giới này, đầu tiên là chúng ta phải có niềm tin vào người lập kế hoạch, người giao cho ta công việc đó. Nếu họ không phải là những người đáng tin cậy và chúng ta không đặt niềm tin vào họ, thì công việc của chúng ta làm sẽ không đi đến đâu. Do đó, trước tiên, chúng ta cần phải tin tưởng vào người lập kế hoạch cho ta là một người xứng đáng được hưởng sự tin cậy đó. Thứ nhì, đối với bất cứ hành động nào mà ta dự định thi hành, chúng ta cũng cần có lòng ao ước muốn gánh lấy việc ấy và có niềm tin vào

việc ấy. Thứ ba, giữa những người cộng sự viên là những người cùng làm việc với ta thì chúng ta cần có sự tin tưởng lẫn nhau và ta cần có một quan điểm tựa giống như họ. Bằng cách đó, khi ta quy y vào Phật như là vị thầy chỉ cho ta con đường tu, vào Pháp như là chính con đường tu, và vào Tăng như là những người bạn đồng hành trên con đường này thì việc này cũng chẳng khác gì như là việc ta cần làm đối với những công việc trong đời sống thế tục. Chúng ta cần có niềm tin vào vị Thầy, vào con đường mà Thầy đã chỉ dạy, và vào những người bạn đồng hành để có thể thành tựu con đường ấy. Ngay cả chúng ta đang không bàn đến tôn giáo đi nữa, thì việc này cũng là việc cần thiết.

Bồ Đề tâm còn quan trọng hơn cả điều trên nữa. Chỉ có niềm tin duy nhất thì không thể giúp được gì. Chúng ta có thể thành tựu bao nhiêu phần công việc của mình là còn tùy thuộc vào bấy nhiêu sức mạnh của động cơ thúc đẩy ta. Nếu chúng ta có được những động cơ mãnh liệt, thì ngay cả nếu chúng ta không có được học vấn cao hay không có nhiều khả năng kỹ xảo, chúng ta vẫn có thể trải ra làm được rất nhiều việc và gặt hái được nhiều kết quả vĩ đại. Ví dụ như là có một số người cực kỳ giàu có và được biết đến trong cùng khắp thế giới này lại là những người không có nhiều học vấn cho lắm. Có thể là lúc đầu, họ không có nhiều khả năng kỹ xảo cho lắm và đập đầu họ vào tường lần này tiếp lần kia. Nhưng sau đó họ đã phát triển được một *sức mạnh thực sự của con tim*, gặt hái được kết quả tốt đẹp và cuối cùng, trở thành nổi tiếng khắp thế giới. Điều này tùy thuộc vào động cơ thúc đẩy. Đây là lý do tại sao quy y và Bồ Đề tâm lại vô cùng quan trọng, không phải chỉ riêng cho phần thực hành Phật Pháp. Nếu chúng ta có thể đem các thực hành Phật Pháp vào trong đời sống của chính ta thì điều ấy chắc chắn sẽ giúp được chúng ta.

Tiếp theo sau đây là phần quán tưởng bánh cúng (torma) và toàn thể đại chúng như là vị Hộ Phật (Dược Sư). Như tôi vừa giải thích, môi trường của thế giới này và tất cả chúng sinh đang sống trong đó có thể được chuyển hoá từ bất tịnh thành ra thuần tịnh. Nhưng nếu chỉ được chuyển hoá không thôi thì cũng không giúp được gì. Nếu chúng ta chỉ chấp hai tay lại và nói,

“Xin cho tất cả được thuần tịnh!” thì điều này không giúp được gì. Nếu chúng ta có một viễn ảnh rõ ràng là chúng ta sẽ khởi sự làm một việc gì đó và việc ấy sẽ là như thế này, thì tư tưởng “Tôi sẽ khởi sự làm việc này” sẽ đến trong tâm ta. Nhưng nếu thay vào đó, chúng ta chỉ giương mắt ngó vào pho tượng của đức Phật hay đức Quán Thế Âm và nói, “Xin hãy là như vậy! Xin cho điều ấy xảy ra!” mà không hề nghĩ tưởng gì về việc ấy thì điều này sẽ không giúp gì được hết. Chúng ta cần phải chuyển đôi mắt mình nhìn về phía chúng ta và nói, “Xin hãy là như vậy!” Nếu lúc nào chúng ta cũng nhìn ra phía bên ngoài thì pho tượng của đức Phật cũng chỉ ngồi ở đó mỗi ngày. Những gì có thể chuyển động được chính là chúng ta. Thật ra, đức Phật không hiện diện trong thế giới. Bức tượng Phật trước mặt chúng ta là những bức tượng bất động; chỉ là biểu tượng mà chúng ta có thể ngắm nhìn và nói, “Đức Phật là như thế đó.” Những bức tượng ấy không làm được gì khác cả. Chúng ta mới chính là những kẻ có thể làm được một việc gì. Chúng ta có thể suy tư, hồi tưởng, và hành động. Có thể là tôi hơi dùng lý lẽ (“lô-gíc”) thái quá nhưng tôi sẽ lên tiếng một cách thẳng thắn. Điều này chẳng thể giúp được cho chúng ta nhiều cho lắm khi chúng ta là những kẻ có thể suy tư, hồi tưởng, và hành động mà lại trăn mắt ra ngắm nhìn những pho tượng không thể suy tư, hành động hay hồi tưởng. Tôi thiết nghĩ là sẽ lợi hơn rất nhiều nếu chúng ta nhìn vào bên trong chính mình và phát triển *sức mạnh của con tim*.

Trích nguồn:

http://www.kagyumonlam.org/English/Lectures/20071225_HHK_Medicine_Buddha_Empowerment.html

☸ *Tâm Bảo Đàn chuyển Việt ngữ để cúng dường đức Karmapa đời thứ 17, Orgyen Trinley Dorje, nhân đại lễ gia lực Dược Sư Phật do đức Karmapa chủ trì, được tổ chức tại trung tâm Karma Thegsum Choling-New Jersey vào ngày 23 tháng 5, 2008 tại Hoa Kỳ. Nếu bản dịch có gì sai sót, xin quý đạo hữu, thiện tri thức vui lòng gửi điện thư góp ý đến tam_bao_dan@yahoo.com.*

☸ *Nguyện cho tất cả chúng sinh sớm thành tựu được sức mạnh của con tim, trong đời này và trong tất cả những đời sau...*

The Medicine Buddha Empowerment and Strength of Heart

Teachings by His Holiness 17th Karmapa, Orgyen Trinley Dorje

Given at the Mahabodhi Stupa, India on December 25, 2007.

English translation by Ringu Tulku Rinpoche and Karma Choephel

In addition to the 25th Kagyu Monlam, we have three days of the practice, mantra recitation, and feast offerings of the Medicine Buddha. Today is the first of these days, so I will give an empowerment connected with the Medicine Buddha. Tomorrow I will give a short Dharma teaching on the Medicine Buddha. The great Chandrakirti said:

When one has freedom and a good situation,
If he does not restrain himself,
He'll fall into the abyss and lose control.
Who will pull him out of there later?

We have a choice about gaining happiness in this life and future lives. We have a choice about whether to follow the genuine Dharma and the path to liberation. We have this choice this one time; it is difficult to get it frequently. This is not only the case with the Dharma. Even in terms of how we lead our lives in this world, we cannot make things happen the way we want. We do not have the control or the opportunity, and this creates many difficulties for us. This is why some people might want to be good people and do good work but find themselves in situations where they have no alternative to doing harmful jobs.

From one perspective, most of us gathered here do not have that sort of difficulty. However we look at it, there is an opportunity right before our eyes to do something virtuous. Whether we take it or not is up to us. If we wish to take it, we have the opportunity. I think that doing something virtuous, something beneficial for sentient beings at this time will make our human lives meaningful.

We have many difficulties in our lives. There are many inequalities in this world. Differences between rich and poor, or male and female, and differences in politics and resources put a lot of pressure on us and create many problems. There is no way for us to lead our lives while ignoring these difficulties. As far as religion, there are many different religions in the world. All religions have their own particular way of explaining their views, which leads them to regard one another with suspicion. Some are not only suspicious, but feel they need to make their own religion triumph over others. Thus it is not easy to live in this world. In both religious and worldly terms, the world is difficult by nature. There is no way to avoid having to endure troubles, no way to live easily and comfortably.

Is the reason there are such difficulties in the world just that the world itself is a difficult place that is by nature full of strife? It is not just that. Although the world is like that, I believe that the way we all think affects our situations greatly.

In my case, for example, my life is connected with Dharma and religious practice. From the time I was born in this world, I have lived in an environment where people have faith in religion, specifically the Buddhist religion. When Apo Gaga, or Ogyen Trinle Dorje, who spent his early years in a Buddhist environment, goes through the world and makes contact with different people and religions, sometimes he encounters difficulties. What are the difficulties? Since I was little, I have had Buddhist habits and been committed to Buddhism. Therefore, I have had to be a bit careful when meeting people of other religions. This is not because of how I feel. It is because my responsibilities put me in a position where I have to be careful. However, there would be nothing wrong with saying that the Buddhadharma is an extremely straightforward and open-minded religion. Now that I have studied the Buddhadharma and gained a decent understanding of it, I do not think my leading a dharmic life conflicts with any religion.

In Buddhist terms, the reason is that karma, cause, and result are most important. The Three Jewels may be important, but karma, cause, and result are more powerful than the Three Jewels. My being Buddhist in this life is the result of a past action. In Buddhist terms, my Buddhist way of life has come about because of karma, cause, and result. Since this is just a result of past actions, there is nothing I can do other than take it up with joy and enthusiasm.

Most other religions believe in God or a creator of the world. From this perspective, too, for me to have Buddhist views and a Buddhist way of life in this lifetime is harmonious with other religions. In

terms of the beliefs of other religions, it was God who made me, and it was God who made me become Buddhist. Therefore there is nothing to do but say, "I take refuge in Him" and gladly take this on. This is why I sometimes think that my leading a dharmic life is not in conflict with any other religion. This way of thinking makes me feel comfortable and relaxed about leading a dharmic life.

I also have many worldly difficulties. One is not having any freedom, and then there are difficulties that are not my own but that other people give me. You all see this yourselves. Many people come to see me every day. You might think this is great, but they never tell me anything good. Most people tell me about their problems: "Men and women aren't equal. You need to look into that." Or they might say, "There is too great a difference between the rich and poor. You need to look into that." Sometimes when the members of a family are having trouble getting along, they come and ask me what to do. If someone needs a minor operation on their ear, they ask me what to do about that. I have to do a lot of jobs. The first is doctor. Then I have to do a mother's and father's jobs. There are a lot of different jobs in the world, and I have to do a significant percentage of them simultaneously.

People have many problems, and how can I help with them all? Have I mastered all these different professions? No, but what can I do? When I meet people with such trust in me, it would not be right to say something like, "I don't know. I don't care if you are sick, suffer, or die. Go away." I have to find some way to help with these problems. I do not have the resources to get all the things you might need. I do not have anything else I can do, and there is nothing I can say, except that I am doing what I can to take on all of your problems and remain alive on this earth. All I can do is give you advice on how to develop strength of heart. The best thing I can do is help someone develop strength in their heart.

I always try to have pure feelings of love and affection from the bottom of my heart for everyone, whether I know them or not. I try to show this attitude in the way I present myself and hold my body. When I look at people, I look with love and affection in my eyes as much as I can. Even if I can do nothing else, maybe the other person can find some new strength in their heart and a new hope. This is what I hope will happen and what others hope for as well. For some people it happens as we hope, and for some it does not. That's the way the world is: things work out for some people but not for others. Not everything is spontaneously perfect, and there is nothing to be done about that.

When we are dealing with the difficult problems of living in the world and Dharma, the most important thing is to firmly set our minds on something, whether or not we also need to rely on outside conditions. We need to be courageous and use our intelligence well. We need to develop all our skills and means. If we can do that, although we may not be able to eliminate birth, aging, sickness, and death immediately, I think we will be able to handle our worldly problems. We cannot eliminate birth, aging, sickness, and death immediately because our bodies are impermanent things that naturally arise, remain, and perish. But if we have courage and hope, eventually we will also be able to liberate ourselves from birth, aging, sickness, and death.

I am bestowing the empowerment of the Medicine Buddha so that you may receive these benefits—this vigor of the mind or power of the heart. During the Medicine Buddha empowerment, just as during the puja, the billionfold universe becomes the palace Lovely to Behold—a pure realm as beautiful as beautiful can be, as vast as vast can be. That is how we visualize the world.

The reason this works is our strength of heart. While we are living and remaining in this world, if we only pay attention to darkness and hopelessness, we will not see anything but darkness. But if we turn our attention toward light and hopefulness, then even if we have only a little hope, we will eventually be able to find a way to reach the light. For this reason, the world environment and all the beings in it are not all bad. The beings in the world are not unilaterally vicious, and the external world is not exclusively poisonous and polluted. If we make efforts with a courageous heart, we can transform the world into a pure realm. We can transform the beings in the world so that they become the beautiful and majestic deities present within their minds.

That is why we say that the entire billionfold universe becomes the palace Lovely to Behold and all the beings within it become the Medicine Buddha. Otherwise, the world around us is not really like that, is it? Look around—we could sweep and mop morning, noon, and night, but there would still be no end to the filth in the world. This is not the palace Lovely to Behold. If you sweep and mop three times a day and there is still filth, it could not possibly be the palace Lovely to Behold. Look at the beings in the world. Every day we see in the news that someone got killed here, someone else got killed there. It seems more like we have come to the palace of the King of Death; there are not any gods and goddesses sitting around smiling, their bodies swaying in a gentle dance.

This is why Buddhists and practitioners of the Secret Mantra Vajrayana practice and take empowerments. Indirectly, this is to give all sentient beings strength of heart. If we have courage

and put some effort into it, it is not impossible to transform this impure world into a pure realm; it is not impossible to transform the beings of this world into gods, goddesses, buddhas, and bodhisattvas. If we thought this teaching was just for Buddhists, our intention would probably be too limited. If that were the case, the Bhagavan Buddha would have turned the three wheels of Dharma just for Buddhists, not for all sentient beings. Thus this was actually taught to Buddhists and Vajrayana practitioners, but indirectly, it was taught to give all sentient beings strength of heart.

[Empowerment begins]

This was giving the obstructors the torma. In terms of how things appear relative to one another, it is possible that obstructors could be something external to us and separate from us. However, the main obstructor is the self-cherishing and ego-clinging within us. Sometimes we do not suppress our ego-clinging or do anything about it, and instead pretend to be Lama Rinpoche. We sit in the middle of a protection circle on the vajra ground surrounded by a vajra tent and say, “OM SUMBHANI SUMBHANI blah blah . . .” We think, Isn’t it grand to be inside this impenetrable protection circle? But this does not work. To take our fine self with its ego-clinging and self-cherishing, stick it inside our hearts, and let it have fun while saying HUNG PHAT to external obstructors does not help at all. The main thing we need to say HUNG PHAT to is inside ourselves. That is what we need to get rid of. It doesn’t help to pace around the outside of the house when the thief has already snuck in.

We give obstructor tormas to dispel maras and obstructors. Since Bodhgaya is the place where our Teacher the Bhagavan Buddha defeated the forces of Mara, I do not think there should be too many maras here. It is like practicing Vajrayana rituals in Lekdrup and such places where it is said there will not be many obstacles, so I think there can’t be any maras here. If there are any here, they must be the nice maras that we keep inside ourselves. Only when we begin to decrease the strength of the maras inside ourselves can we make any plans to help others in a way that is not connected with selfishness, ego-clinging, or the afflictions. If we make plans while bristling with ego-clinging and the afflictions, they will be mixed with ego-clinging and the afflictions. It would be impossible for them not to be.

[continues empowerment]

That was asking the master to grant us the King of Vaidurya Light as our yidam deity. Giving this empowerment is a different situation than if everyone gathered here were taking the Medicine Buddha as their particular yidam deity. I think that this empowerment was probably supposed to be bestowed upon people who were taking the Medicine Buddha as their own yidam deity. These days we give empowerments for hundreds upon hundreds of deities. We give empowerments for all the infinite yidam deities, and thus no one knows who their yidam is or which yidam to practice. This is a big problem.

It did not used to be like that: you would only take the empowerment for your particular yidam deity. No one would say, "This one is important, so I better get the empowerment. That one is beneficial, so I better get the empowerment." Nowadays, we might think, "I have no money, so I have to get the Jambhala empowerment." So we go to some rotund lama who looks a little bit like Jambhala and request the empowerment. If we hear that some lama has great activity, we say, "Please give me the Green Tara empowerment. Please be compassionate to me. I have a job I need to do, and this would make it go better." I wonder whether this might really be a bit worldly.

Here it is the Medicine Buddha King of Vaidurya Light. From the time we become human beings, it is important that we help one another and have affection for one another. How did our births happen? Our births happened because our parents loved each other. If they did not love each other, we would not have been born. It is because of love and affection that our bodies and aggregates could come to be, so we all need love and affection. There are various ways to have affection for each other.

Humans have various problems, such as the problem of poor physical health, the problem of being afflicted by an illness, or the problem of having no happiness in our minds. These are physical and mental illnesses. It probably would OK to say that all our problems are illnesses. External problems that afflict our body, speech, and mind are probably illnesses. Internal problems in our minds are also illness.

Taking the Medicine Buddha King of Vaidurya Light as our yidam means that we rely on him to dispel all these external and internal illnesses. We say, "King of Vaidurya Light, please always remain above the crown of my head," whether that happens or not. The main reason we call him the Medicine Buddha is that he is closely connected to medicine. If we help other beings get rid of their internal and external problems, that is taking the Medicine Buddha King of Vaidurya Light as

our yidam deity. We could put a huge Medicine Buddha thangka in a back room, pile many volumes of Medicine Buddha practices before it, and then sit in front of it every day going blah, blah, blah. Even if we have the entire Medicine Buddha sutra memorized, if we don't help anyone at all and just sit there chanting away while thinking, "Keep me from getting sick," I wonder if that is taking the Medicine Buddha as our yidam. Yidam means to make a mental commitment. What mental commitment should we make? For example, there is no point in just saying to someone, "I won't forget you. I will keep you in mind." It is continuing their activity that is a great wonder.

Now we have come to refuge and bodhichitta. In general, whatever work we do in our daily lives in the world, we first have to have trust in the planner who gives us the work. If they are not worthy of trust and we do not place our trust in them, then our work will not go well. So first we need to have trust in a planner who is worthy of trust. Second, whatever act we are planning to do, we need to want to take it on and to have trust in it. Third, we need to have mutual trust in our coworkers and an outlook similar to theirs. In this way, going for refuge in the Buddha as the one who teaches the path, the Dharma as the actual path, and the Sangha as our companions on the path is similar to our worldly jobs. We need to have trust in the Teacher, the path the Teacher taught, and our companions in accomplishing that path. Even if we are not thinking about religion, this is necessary.

Bodhichitta is even more important than that. Just having trust does not help. How much we will be able to accomplish in our work depends upon how much strength of intention we have. If we have strong intentions, then even if we do not have much education or many skills, we can cover a lot of ground and reap great results. For example, some people who are extremely wealthy or known throughout the world do not have much education. Perhaps at first they did not have many skills and banged their heads against the wall over and over, but they developed real strength of heart, attained good results, and eventually became world famous. This depends upon intention. This is why refuge and Bodhichitta are so important, not only in our Dharma practice. If we can bring Dharma practice into our own lives, it will definitely help us.

Following this is visualizing the tormas and the students as the deity. As I just explained, the world environment and all the beings in it can be transformed from impure into pure. But merely being transformable does not help. Just joining your palms and saying, "May all be pure!" does not help. If we have a clear vision that we are going to do something and it will be like this, then the thought "I am going to do this" comes to our minds. If instead we just look with big eyes at a statue of the

Buddha or Chenrezig and say, “May it be so! May it happen!” without thinking about it at all, this does not help. We need to turn our eyes in toward ourselves and say, “May it be so!” If we look outward all the time, the Buddha statue just sits there every day. The ones who can move are us. Actually, the Buddha is not present in the world. The Buddha figures in front of us are unmoving statues; they are symbols that we can look at and say, “The Buddha is like that.” They can’t do anything else. We are the ones who can do something. We can think, remember, and act. Perhaps I am being too logical, but I will speak directly. It does not help so much for us, who can think, remember, and act, to stare at statues that cannot think, act, or remember. I think it is far more helpful for us to look within ourselves and develop strength of heart.

Original Source: http://www.kagyumonlam.org/English/Lectures/20071225_HHK_Medicine_Buddha_Empowerment.html